

ע"פ 59264/12/19 - בן וולפה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 59264-12-19 וולפה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10153216642

בפני כבוד השופטת גלית ציגלר
המערער בן וולפה ע"י ב"כ עו"ד לובלינר
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אייל
המשיבה
פסק דין

1. בפניי ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו על ידי כב' השופט אור לרנר ביום 24.12.19 בתיק תת"ע 8630-10-19 (בית משפט השלום לתעבורה חיפה).

2. בכתב האישום שהוגש כנגד המערער נטען, כי ביום 30.8.18 בשעה 16:24 נמצא כשהוא נוהג ברכב ואוחז או משתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

3. בדיון שהתקיים בפני בית משפט קמא מסר המערער את גרסתו: **"אני מכיר את עובדות כתב האישום. לא השתמשתי בטלפון אבל הרמתי אותו ושמתי על הכסא... זה כמו להחזיק כוס קפה..."**

בעקבות דברים אלו הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו, תוך שבית משפט קמא הפנה לרע"פ 10020/16 ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל (מיום 24.4.18), וגזר על המערער קנס בסך 1,000 ₪.

4. על הרשעה זו השיג המערער בהודעת ערעור בה טען: **"לא השתמשתי בטלפון כלל ועיקר! הנחתי את המכשיר לידי. זה לא אותו הדבר כמו לדבר... למרבה המזל, השוטר ראה אותי מניח את הטלפון ליד הכסא. זה נעשה בצורה תמימה ובלי קשר לכך שהמכשיר היה מכובה"**. המערער הוסיף כי הפעולה שביצע דומה להזזת כוס, וכי העונש שהושת עליו כבד מאד.

5. לאחר שנקבע מועד לדיון בערעור שהגיש המערער, הוא פנה והתייעץ עם עורך דין, וזה ביקש שהות כדי להגיש כתב ערעור מתוקן ובקשתו נענתה.

6. בהודעת הערעור המתוקנת נטען, כי המערער סבר שהוא כופר בעובדות כתב האישום ורק הסביר כי

הנחת הטלפון כמוה כהנחת ספל קפה, וכיוון שאינו מכיר את החוק ואת הפסיקה לא ידע לסייג את דבריו בהקשר זה, ואילו היה מיוצג ומקבל הכוונה משפטית היה נזהר בלשונו ולא מפליל את עצמו. עוד נטען, כי בית המשפט קמא היה צריך לסייג את שאלותיו ולברר רק אם הנאשם מודה או כופר בעבירה, ומשלא עשה כן נוצר חוסר איזון המצדיק החזרת הדין לבית משפט קמא.

המערער הוסיף וטען, כי בדו"ח קיימים כשלים נוספים אשר היו יכולים להתברר אילו התקיים דיון לגופו של עניין.

7. במסגרת הדיון בערעור שבה ב"כ המערער על הטענות בהודעת הערעור המתוקנת, ומסרה כי מבחינת המערער לא הייתה הודיה, וכי בית משפט קמא פעל בניגוד לטענותיו ולא התחשב בכפירתו, והיה נכון יותר להפסיק את הדיון ולתת למערער את יומו.

8. מנגד טען ב"כ המשיבה, כי מדובר בביקורת בלתי מוצדקת על בית משפט קמא, בשעה שזה פעל עפ"י סמכותו, בירר את גדר המחלוקת ואת העובדות להן טען המערער, וחוסר ההבנה שלו אינו יכול לבוא במקום גרסה אמיתית על מה שהתרחש.

ב"כ המשיבה הוסיף, כי קבלת ייעוץ משפטי לא נועדה להחליף את גרסת המערער כפי שנמסרה פעמיים, הן בבית משפט קמא והן בהודעת הערעור שהגיש, ואין מקום להתערב בהליך שהתקיים.

9. בשלב מאוחר יותר התייצב גם המערער לדיון, ומסר כי ביום הדיון בפני בית משפט קמא לא הבין את משמעות ההליך ולא ידע למי עליו לפנות, והוא חש כי הרשעתו והקנס שהוטל עליו אינם מוצדקים.

עוד מסר המערער, כי בדיון בפני בית משפט קמא הוא סבר שהוא משיב לאשמה בתיק אחר, וחל אצלו בלבול בין התיקים.

10. לאחר שבחנתי את כתב האישום, את נסיבות הדיון בבית משפט קמא, את הודעת הערעור מטעם המערער ואת הודעת הערעור המתוקנת, ולאחר שהצדדים העלו טענותיהם בפני, לא מצאתי כי יש להתערב בהחלטות בית משפט קמא.

גרסתו של המערער באשר לשימוש בטלפון הובהרה **פעמיים**, בשתי הזדמנויות שונות, בעת שהודה כי הרים, החזיק והיזז את מכשיר הטלפון, באופן המלמד על ביצוע העבירה שיוחסה לו, ואשר הצדיק את הרשעתו בבית משפט קמא (ראה ברע"פ 10020/16 בן יוסף נ' מדינת ישראל שלעיל).

חוסר ההבנה של המערער באשר למשמעות הדברים אינו יכול לבוא במקום גרסת אמת המשקפת את מה שהתרחש באותו זמן, ואין מקום לבוא בטענות לבית משפט קמא על כך שמילא את תפקידו, מיקד את טענותיו של המערער ובירר את גדר המחלוקת.

אוסוף, כי על פניו ומתוך פרוטוקול הדיון נראה כי המערער מסר את הדברים שם מיוזמתו, ומכל מקום גם בהודעת הערעור המתוקנת לא נטען אחרת.

לא זו אף זו, שאף אם ייקבע כי שגה בית המשפט בהתנהלותו- ומובהר היטב כי לטעמי אין הדבר כך - הרי שממילא אין טעם להחזיר אליו את הדיון, שכן גרסתו העובדתית הבסיסית של המערער נמסרה, וכל שינוי בה המבוסס על ייעוץ משפטי שקיבל, יהיה בלתי סביר ומלאכותי.

11. גם טענת המערער לפיה נתן מענה בתיק הלא נכון מתוך חוסר הבנה - אינה יכולה להתקבל. טענה זו הועלתה לראשונה במסגרת הדיון בערעור ולא נטענה קודם לכן, לא בהודעת הערעור המקורית ואף לא בהודעת הערעור המתוקנת, ונראה כי אין צורך להכביר על כך מילים.

12. לאור כל האמור לעיל, נמצא כי לא נפלה שגגה בהתנהלותו של בית משפט קמא, ודין הערעור להידחות.

ב"כ המשיבה ביקש לחייב את המערער בהוצאות לאור התנהלותו והטענות שהעלה, אך כיון שהדבר חריג וייעשה רק בנסיבות יוצאות דופן, לא אחייב המערער בהוצאות.

ע"פ הסכמת הצדדים תמציא המזכירות את פסק הדין בדואר.

ניתן היום, ט"ז שבט תש"פ, 11 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.